

*Laslo
Vegel*

**Memoari
jednog makroa**

Biblioteka

Minut

Knjiga sto četrdeset osma

СТУБОВИ КУЛТУРЕ

Uređuje
Predrag Marković

Laslo Vegel

Memoari jednog makroa

sa mađarskog preveo Aleksandar Tišma

Oprema
Dušan Šević

Beograd
2011.

Pobogu, ljudi, kuda jurite?

Sreda

Danas sam najzad smogao vremena da celo popodne provedem u razgledanju kariranih košulja. Najviše volim da se tako motam po gradu. Prosto se utopim. Ponekad, kada se umorim, sednem na stepenice ispred pozorišta i gledam snobove kako pristižu na predstavu. Svi se oblače u crno, ili u svečano sivo, i vidi se da nema deset minuta kako su se očesljali.

Posmatram ove ljude sa posebnim uživanjem i silno im se čudim kada puni ganutosti dodirnu kvaku na ulazu. Pred vratima se isprave, kao da im je pao teret sa ramena, i ukočenih lica umarširaju u polutamu. Čini mi se da iščezavaju u nekom paklu koji nije za njih stvoren i iz koga će potom brzo, za svega dva sata, iskobeljati. Često sačekam na stepenicama kraj predstave. Posmatram ljude kako se raspršavaju i prozirem njihovu radost.

Tvrdim da su srećni i zadovoljni. Bože, ka-

ko im je malo za to potrebno.

Ali danas, tek što sam seo na stepenice, iskršli su Hajdu i njegova žena. „Došli smo da pogledamo program“, rekoše. Neko vreme su ble-nuli levo-desno, nešto su jedno drugom objašnjavali, zatim mi je Hajdu prišao i upitao me zašto sam kidnuo sa časa. Stari Šik me je upi-sao, a taj vežba je bila vrlo važna. Rekao sam im neka me ostave na miru sa faksom, jer me u ovom trenutku to ni najmanje ne zanima. Uo-stalom, ako budem hteo, lako ću čas nadokna-diti.

Zatim smo otišli njihovoj kući da nešto po-pijemo. Posle nekoliko konjaka Hajdueva žena je zaplićući jezikom saopštila da su kupili nove ploče. Ipak, nismo ih slušali, nekako su odmah pale u zaborav. Ali mi je povodom ploča palo na pamet da je zanimljivo kako je Silvi Vartan brzo postala popularna. Svi je obožavaju, svi su ljudi za njom. Ne mogu ni zamisliti kako se ona zbog toga oseća. Odgovorili su mi da oni slu-šaju isključivo ozbiljnu muziku. I tome slično. Moram priznati, bili su strahovito ozbiljni. On-da je Hajdueva žena iščeprkala nekakve pesme, uzela da ih čita, i pri tom je s vremena na vre-me značajno mahala rukama, kao da je htela upozoriti da je ovo prava vrednost, a ne Silvi

Vartan. Oboje su stihoklepci i uvek pozovu ne-kog da mu čitaju. Rekao sam im da su pesme dosta pristojne. Ali to sam kazao samo zato što su me služili konjakom i što sam hteo nekako da se odužim. Zatim sam se brzo izmigoljio ispred pesama i ispričao im kako sam danas u gradu video lepe košulje. Hajdu je primetio da to nije dovoljan razlog da se kidne sa faksa. „Sve-jedno“, odgovorio sam se. „Sutra ću gledati da navratim, a mogu i da nadoknadim što sam pro-pustio.“ Hajdu je, i dalje listajući pesme svoje žene, izjavio da se takve stvari ne mogu uzima-ti neozbiljno, vežba je bila veoma važna, a ono što čovek jednom propusti nikad više ne može da nadoknadi.

Nasmejah se. Rekoh mu – kada bi tako bi-lo onda bismo odmah mogli da skočimo u Du-nav. Jer mi svakodnevno, svakog trenutka, sve propuštamo.

Hajdu i njegova žena su ćutali kao da ne shvataju.

Tada mi je palo na pamet da treba da odem u klub. Tornados mi je obećao da će nabaviti pare i da ćemo nešto popiti. Ustao sam i rekao im da sam se vrlo dobro proveo i slične fraze.

Pred klubom sam ustuknuo. Kao da sam razmišljao da li da uđem. Naravno, kolebanje

je bilo sasvim izlišno. Još se nikad nisam okrenuo i otišao. Svako veče sam ovde. Ovde svakog poznajem, znam kako mu je, kako se oseća. Ovde mogu naći svakog koga želim, a ako mi je dosadno uvek pronađem nekog s kim ću razgovarati. O čemu bilo. Važno je da se razgovara.

Zažmurio sam i ušao. U maloj klupskoj prostoriji bilo je već mnogo sveta, dim se mogao rezati nožem. Tipovi su sedeli ravnodušno i pušili svoje cigarete. Što je normalno. Neki kažu: smešno. Neki kažu: poza. Ja ne znam šta je. Znam jedino to da se ovde treba tako ponašati. Ovde je takav red. I to je po mom mišljenju normalno, jer se ljudi svugde nekako ponašaju. Negde se umiljavaju šefovima, a negde su strašno ozbiljni i prave se da razmišljaju o pametnim stvarima. Da dalje ne nabram. To je još mnogo smešnije. Ovde bar ne čine ništa. I ne izmišljaju nikakvo opravdanje. Stvarno, to su sve valjani momci. I vrlo lepe devojke. Ovamo dolaze najlepše devojke iz grada. Svake večeri sede ovde dva-tri sata i ne rade ništa. S vremena na vreme „namerkaju“ nekog tipa, zabavljaju se s njim dan-dva, pa su onda jedno vreme mirne, opet „namerkaju“ nekoga, zabavljaju se s njim dan-dva, i tako zevzeče sve dok mogu, dok ih ne lu-

pi po glavi neki malj; onda se uozbilje i postanu kao ostale. I momci koji dolaze ovamo su svi mladi. Koliko su ovi momci i devojke moćni o tome ne treba ni da govorim. Jedan političar je rekao da je to zato što su njih mogli da hrane vitaminima. Narandžama, limunima, bananama. Celu Afriku i Aziju država im je donela na tacni. Ali ja mislim da su zanimljivi zato što su slobodniji, idu pravijim putem, hrabro čine ono što žele. Ponekad im užasno zavidim što su mnogo hrabriji, lepši, jednostavniji nego na primer ja ili moji drugari. Mi smo svi pomalo nezavršeni. Previše smo hteli. Previše ciljeva i ideala imamo. Ali ovi momci žive dobro. S vremena na vreme vole neku devojku i s vremena na vreme znaju silno da se obraduju nečemu. Kakvoj novoj filmskoj glumici, kakvoj novoj ploči ili dobroj ideji privrženi su mnogo strasnije nego ja. Dok gledam kako jednostavno žive, imam osećaj da je meni i mojim drugarima nanela grozna nepravda. Eh, mi mnogo oklevamo i vrlo malo činimo.

U jednom uglu sam ugledao Tornadosa i seo pored njega. Upitao sam ga je li sve u redu. Klimnuo je glavom. „Samo da ovu crnu otppratim kući, pa idemo.“ „Kuda?“ „Videćemo. Možemo gde nam je volja“, reče. Pomislih, stvar-

no će biti bolje da se nekud ide. Kada čovek želi istinski da pije bolje da ide gde nikoga ne poznaje. Jer ovde se između sebe znamo kao palanačke kurve. Seo sam sa nekim društvom da sačekam Tornadosa. „Branko je popio šaku acisala“, rekla je jedna plava, dugokosa devojka s ravnodušnim licem. Znam o njoj toliko da ima auto i da joj se mama zabavlja samo sa urajberima na visokom položaju. Klimnuo sam glavom i upitao: „Zašto?“ „Onako, radi štosaa. Hteo je da isproba. Celo večer trčkao je po klubu, nije ljudima dao mira, stalno je pričao kako mu je bilo“, reče ona. Olga, koja je sedela pored mene, inače uvek tiha devojka, diže pogled ka meni. „Imao je ozbiljnog razloga“, reče. Posle male stanke dodade: „Ja već znam.“ Bila je bleđa. Skupila se na maloj klupskoj stolici kao pokisla ptica. „Je li ti muka?“, upitah. „Nije“, glasio je odgovor. Bila je lepa tako bleđa. Da počeo sam pažljivo da je posmatram, rekoah i da joj je haljina lepa.

Podigla je glavu i svojim hladnim plavim očima počela da ispituje moje. „Čemu govoriti gluposti?“, upita. U prvi mah nisam shvatio šta joj je, zašto tako govori. Slegnuo sam ramenima i odgovorio da o nečemu čovek mora govoriti. Nešto ipak treba reći.

„Svi ste vi strašno degenerisani“, rekla je i nastavila da me gleda ispitivački, kao da je želela proveriti kako ću na to da reagujem. Ali ja se na tu uvredu nisam obazirao. Već sam oguglao. Skrenuo sam naglo pogled ulevo, gde se pričao neki vic, nasmejao sam se, pa ponovo pogledao Olgu. Ona se nagnu ka meni. Iz svoje neuredne torbice iščeprkala je parče papira i na njemu napisala: *Svi ste vi degenisani!*, pa mi ga pružila. Pročitao sam šta je na njemu pisalo, ali mi se na licu nijedan mišić nije pomakao. Hartiju sam smestio duboko u džep, možda će mi još biti potrebna. Zatim pognuh glavu i rekoah: „Nemoj da izvodiš. S takvim stvarima ne treba izvoditi. Suviše velike reči ti se motaju po glavi.“

„Gle, ovo dvoje se izdvojilo“, pokaza na nas jedan momak prstom. „Reći ćemo nekome“, nastavi dotični. Nisam ga poznavao. Nisam znao ko je. Izgleda da je bio još početnik u klubu. Ali je svoju priču izgovorio povišenim glasom i svi su se nasmejali. Ja na njega nisam obraćao pažnju, ali sam se zabrinuo zbog Olge. Ona nije imala običaj da plane, uvek je bila mirna, reklo bi se za nju da je prava stoička duša.

„Nešto nije u redu?“, upitah je. „Bila sam kod lekara, ali već je kasno.“ „I šta sad?“ „Ne dolazi u obzir, on je još student, čale bi ga naj-

urio, otegli bismo papke na suncu od gladi. Da – na suncu, da bi sve bilo zabavnije.“ Bila je ble-da kao kreč. S vremena na vreme načinila bi kakav čudan pokret, kao da će se onesvestiti. „Haj-de da te otpratim kući. Porazgovaraćemo.“ „To bi bilo dobro, jedva hodam.“

Dok smo hodali bio sam ozbiljan, rekao sam da sam joj najbolji prijatelj. „Uvek sam ti bio najbolji prijatelj.“ Ali ona je ćutala. Lice joj je bilo mrtvački belo, oči su joj se nekako čudno iskosile, kao da joj misli lutaju daleko. Pred ka-pijom joj rekoh da ne bi bilo loše osmotriti ka-kvog dobrog muža. „Opet pričaš gluposti“, pro-govorila je tada prvi put, tiho. „Imam jednog prijatelja... ovako ne ide dalje. Treba se nekako organizovati.“ „Plašiš se?“, upita ona i za časak ustuknu. Rekoh da mi nije svejedno. „Ti se uvek plašiš. Strašan si seronja. Zato uvek hoćeš sve da organizuješ.“ „Trebalo bi nešto da predu-zmemo“, kazah. Ona pognu glavu. Video sam da je nervozna, nikako nije uspevala da nađe ključ od kapije. Predložih joj da prospe sve iz tašne, pa tako da traži. „Meni je sve već dosadi-lo i ne preduzimam ništa. Kada bih nešto i pre-duzela, to bi bilo nešto što ti ne bi mogao ni da zamisliš. Za ovo, nažalost, nemam fantazije, a ti ne možeš da mi pomogneš“, promumlala je i

dalje preturajući po svojim stvarima. Rekoh joj da ćemo se još videti, i ako ne bude ovako ne-rvozna ozbiljno ćemo porazgovarati. Okretoh se i pođoh, ostavljajući je pred kapijom.

U klubu je već sedeo Tornados. Kafana u koju smo zatim otišli bila je napola prazna. Pio sam konjak. Tornadosu sam ispričao kako je Ol-ga nedokazana, sigurno će napraviti neku glu-post. „Meni se čini da ta cura visi u vazduhu“, rekoh pošto sam gucnuo konjak. „Neka radi ka-ko joj je volja. Ako se umešaš, samo ćeš nešto pokvariti“, odgovori Tornados. Pio je mnogo i tako i mene navodio da pijem još. „Moja nova ženska je bogata“, izjavi najednom. „Zašto i ti ne namerkaš kakvu bogatu žensku?“, upita pre-korno. Nije mi se dopalo što me to pita. „Mer-kao je đavo“, odvratih. Na to on počeo da se me-školji. „U današnjem svetu jedino što vredi je bogata ženska, sve drugo je nula.“ Tačno tako je rekao. A šta je to nego bezdani optimizam? Kao da kakva bogata ženska može da spase svet! „Ne pomaže ni to, ne nadaj se“, rekoh mu. „Ako je već neophodno verovati, onda je možda bo-lje verovati u nebitne stvari, u lep oblik kakvog oblutka na obali mora, u igru talasa, u neočeki-vani trenutak za koji unapred znaš da će brzo proći, ili u slične gluposti“, kazah. To je Torna-

dosa dobro uzdrimalo. „Ali verovati se mora, verovati se mora!“, ponavljao je uporno. „Zar ne razumeš? Nije stvar tome.“ Nisam ga mogao ubediti. Izdeklamovao je dugačak govor o tome da je on spreman da veruje i u boga ako je to korisno. I tome slično.

Petak

Čiči je skratila kosu. Tek sad vidim da joj je vrat štrokav. Mislim da je uvek bio. Kad me je videla mnogo se obradovala. Nasred ulice mi je skočila oko vrata i poljubila me. „Jesi diplomirao? Odavno te nisam videla.“ Predložih da pređemo na drugu temu. Klimnula je glavom i počela da se pendi. Govorila je o tome da sada ima dovoljno novca. „Mogu i da ti pozajmim ako ti treba“ rekla je. Ali mi nije ništa dala. Umesto toga saznao sam kako dolazi do para. Od nje je bilo teško izvući takve informacije jer je volela da se pravi tajanstvena. U svakom slučaju, istresla je toliko da joj neki tip na položaju daje mesečno pedeset hiljada. „Na kraju ćete se i venčati“, primetih smejući se. „Koješta, oženjen je.“ Zatim smo otišli u neku poslastičarnicu, gde mi je ispričala da je tip opasno kulturan. Ne traži drugo nego da ga ona muči. Kaže da u tome

uživa, ali ženi ne sme da prizna, pošto njoj ima da zahvali za karijeru. Ako žena sazna, on će odmah pod vodu. „Pa, je li srećan?“, upitah. „Mislim da jeste“, odvrati Čiči. „Jedino što stalno moram da pronalazim nove metode.“ „I stvarno je srećan?“ „Stvarno, zašto pitaš?“ Čutao sam. Nije mi se dopala njena priča. „A ko kaže da je on srećan?“, konačno progovorih. Čiči se zbulni. „Kažem ti da je srećan.“ „Takav ne postoji“, odgovorih. Iznervirala me je njena upornost. „Čuo sam da čovek može biti srećan na ovaj ili onaj način, kažem čuo sam za takve slučajeve, ali ovo je zbilja nemoguće.“ Čiči je bila nepokolebljiva: „Kažem ti da je srećan.“ „Ne može čovek biti srećan kad ga muče“, odgovorih hladno. „Pokušaj i ti“, reče Čiči i uhvati me za ruku. „Ne bih se usudio“, odvratih. Ona pusti svoju ruku. „To nisi morao da kažeš.“ „Ti si zaista specijalna kurva Čiči“, zaključih na kraju. Ona i ne trepnu. Umela je da prelazi preko stvari isto tako glatko kao ja. Zbog toga mi se dopadala. Reče mi da sam zaslužio da popijem konjak. Pristadoh. Kurajberi su, šetkajući gore-dole, piljili u Čiči. Nije ni čudo, Čiči je stvarno bila lepa. Izuzetno lepa. Mnogi su se već uverili da je super-cura.

Svi smo je voleli, samo smo negde pokva-

rili posao. Nekako nam je iskliznula iz ruku i krenula sasvim drugim putem. Pudu nisam ni spomenuo da sam razgovarao sa njom. Pud ju je takođe voleo, iako s njom nikada nije ni razgovarao. Poznavao ju je samo iz mojih priča. Više puta sam mu obećao da ću ih upoznati. „Ali najpre treba da proslavimo taj uzvišeni trenutak. Jer, veruj mi Pude, to će zaista biti nešto posebno, saznaćeš stvari o kojima pojma nisi imao. Takvu ribu ni u snu nisi video, kada ti kažem!“; objašnjavao sam mu uvek sa velikim žarom. I izmišljao zgodne male priče o Čiči. Intelektualne sentiš priče. Priče kakve umeju da izmišljaju pisci. Pud je od silnog čuđenja pao na dupe. Mislim da mi je sve poverovao. Za nas dvojicu, Čiči je postepeno počela da oličava pojam idealne žene. Čak i više od toga. Nismo prestajali da maštamo da ćemo se ako se jednom obogatimo obući po najnovijoj modi, sestri u nova kola, kupiti najlepše poklone i odneti ih Čiči. Zanimljivo je pri tom da nismo bili ljubomorni jedan na drugog, premda smo to bili u drugim slučajevima. Kada je Pud jednom ostao u sobi, a ja zato nisam hteo da uvedem Tanju, nego smo radije otišli na groblje, rekao je da sam đubre ljubomorno. Ali u slučaju Čiči sve je bilo drukčije. Veličao sam je sve dok nije posta-

la simbolom moje generacije. Samo ja znam da je i u ovom slučaju, kao uvek kada su u pitanju slične stvari, sve sazdan na semantičkoj fikciji. Ali sam se ipak radovao što sam za svoje prijatelje izmislio sve te priče. Verujem da je dobro da se ljudi uvek nečemu raduju, pa nije neobično što sam izmislio poneku igru da bih to postigao.

Pudu sam rekao samo toliko da je Olga u poslednje vreme lepša nego ikada. Klimnuo je glavom. Nema sumnje, dobar mladić, jedino što je uvek u gužvu zbog ispita. Kada treba da dâ ispit pada u histeriju, ali ga nikad ne položi. U poslednjem trenutku uhvati ga zort. Opo-
menuo sam ga da ne uzima tako ozbiljno svoje učenje, jer ionako od ispita neće biti ništa. Ljutito se obrecnuo: „Ni ti nisi bolji.“ „Ne znam“, rekao sam, pa dodao: „Ali može biti da sam ipak bolji.“ To ga je razgnevalo. Nije mogao da podnese da je bilo ko bolji od njega. Gušio se od ljutine. „Uostalom“, nastavih, „ja sam na primer dobio potpis od matorog Sika.“ „Taj svakom potpiše.“ Uzeo je aparat za brijanje. Brijao se polako, predano i pedantno. Kada obavlja taj posao s njim se ne može ni razgovarati. U međuvremenu ja sam prelistavao neke knjige. Zatim su moju pažnju zaokupile gole žene iz

jedne od Pudovih francuskih revija. Na ove časopise je bio užasno ponosan. Revije je držao rasprosrte na stolu. Prevrtao ih je kao pobožan čovek Bibliju. Imao sam utisak da su ilustracije tih golih žena bile njegov mali poseban svet.

„Pude, ove žene su loše“, izvalio sam tek onako, bez uvoda. Dreknuo je na mene da se u žene ne razumem, da nemam pojma šta predstavlja golotinja jedne žene, čak i ako je samo na slici. Morao sam sebi priznati da nije nezanimljivo imati gomilu golih žena. Naše cure bi sigurno spopala muka kada bi videle ovako šta.

„Pude“, upitah, „hoćeš li me saslušati? Ozbiljno te pitam, da li čuješ šta ti govorim?“ On ništa ne reče, samo zareža.

„Reč je o tome da mi je matori Šik dao seminarski rad. Izjavio je da bez njega ne mogu izaći na ispit. O ispitu mogu samo da sanjam ako ne priprelim seminarski rad.“

Pud je i dalje nešto mrmljao. „On svakome da seminarski rad“, rekoh mu. „Mene nemoj time da daviš“, dobaci. „Čime te davim?“ „Pa ovim. Svi znaju da matori Šik daje seminarske radove i posle potpis. Zato ga država plaća. Nema razloga za toliku galamu. Matori Šik dobije novac, a u zamenu nama daje seminarske radove. Šta je čudno u tome?“

„Pude, da li shvataš šta ti kažem i šta jednako ponavljaš? On svakome zada seminarski rad i tek posle da potpis. A to odaje vrlo primitivan mentalitet. Meni je, uostalom, zadao vrlo tešku temu: *Život je kratak, umetnost duga.* O tome treba da pišem. To je nekakav citat iz Filostrata.“

„Znam“, odgovori on. Mene od njegovih odgovora pripade muka. Pade mi na um da mu razbijem električni brijlač. Da ga smrvim u paramparčad. Samo ponavlja da zna. Rekoh mu da ću ga ošinuti. Na to se on naljuti: „Zapuši gubicu!“ Bacio je brijlač na krevet, skočio na mene i počeo mi zavrće ruku. Bacio me je preko kreveta. „Vezaću te u čvor“, mrmljao je razdraženo. Ruka me je žestoko bolela. „Hoćeš sad zapušiti gubicu?“ upita. Dadoh mu znak da hoću. Kada sam se s teškom mukom povratio, rekoh da ipak nije mogao znati, pošto sam i ja nedavno saznao.

Na to on ponovo odloži onaj blesavi brijlač. Već drugi put je prekidao brijanje, a to je za njega velika stvar. „*Umetnost je duga, a život je kratak,*“ rekao je Filostrat. Baš tako. I lane je Filostrat rekao isto, i preklane, i uvek je to govorio. Otkad poznajem Šika, uvek zadaje isto. To mu je omiljena tema.“

Mene ovo silno povredi. „Onda nema veze. Mislio sam da zadaje prvi put.“ „E, sad znaš“, odvrati pobednički i poče da izduvava dlačice iz električnog brijača. „Užasno teška tema, nema šta.“ Pud se u nastupu smeha lupao po trbuhu. „Valjda ne misliš da napišeš seminar?“ „Meni je ovo jako teška tema. Hteo da zamolim matorog da promeni naslov, da bude *Život je dug, umetnost kratka*. Tako bi bilo mnogo bolje i sigurno bih napisao seminarski rad.“

Pud nastavi da se kikoće još bezobraznije, kao kakav peder u trilerima (homos). Često smo ga zavitalavali da bi mogao biti peder velikog kapaciteta. Valjda zato što je debeo i ima veliku stražnjicu. „Matori je u tu temu zaljubljen, bez nje ne bi mogao zamisliti svet, ni faks. Ako se prepireš s njim najuriće te. Kažem ti, bolje da je prepíšeš, svi su tako radili. Za dobre pare mogu da ti nabavim nekoliko starih seminarskih radova. A sad dosta o tome!“ , reče Pud i posveti se ilustracijama iz francuskih revija.

„Čekaj, Pude. Neko mora da je počeo? Neko mora da je izradio temu, kada ju je matori Šik prvi put zadao?“, rekoh mu. „Ovu genijalnu misao možeš slobodno izneti na najlon-pijacu. Da je neko morao započeti? Pa šta s tim? Kako neko može imati ovako glupu filozofiju?

Ako je neko počeo, znači da ti više ne možeš početi. Zbog toga će ti biti samo lakše.“

„Ali ako bismo je obrnuli...“ Pud na to sasvim izgubi strpljenje. Već odavno ga nisam ovoliko iznervirao. Reče da kreleta kao što sam ja još nikad u životu nije sreo. Da ne spominjem šta mi je još govorio. Pokušao sam da ga odobrovoljim. Možda je uostalom bio u pravu. Što da lupam glavu sa ovakvim stvarima?

„Pude, sa kojom si bio sinoć?“, promehih temu. Na to se oraspoloži. Izraz lica mu je postao blagorodan. „Sa Majom. Kakva ženska!“ „Je li ti bilo lepo?“ upitah i legoh potrbuške na krevet. „Lepo, samo što je Maja perverzna i nezasićena. Kada bi čovek sa njom proživio deset dana, deset popodneva, deset večeri, deset jutara i deset noći, omrznuo bi ženski rod za ceo život.“ Pud je beskrajno voleo da priča o ovim stvarima. Po njemu je seks bio jedino što vredi.

„Pude“, poželeh ponovo da ga navedem na tanak led, „mene seks uopšte ne uzbuđuje.“ Na to je zarežao, gotovo životinjski. Na kraju ja ipak popustih. Nisam hteo da nastavim raspravu, znao sam da je ionako izlišna. Međutim, on je moju izjavu smatrao toliko smešnom da se ustručao gore-dole po sobi, lupao se po trbuhu, ce-rekao i bio razdragan kao da su ga u najmanju

ruku imenovali za direktora ili partijskog sekretara. Htedoh da ga smirim, pa progovorih: „Pude, znam jednu dobru žensku. Mogu da je organizujem, ako hoćeš.“ Najpre mi nije poverovao. Seo je na krevet, podigao obrve, odmerio me i upitao: „Časna reč!“ Stadoh da ga uveravam da ne lažem: „Zove se Olga.“ Konačno smo se dogovorili da preksutra odemo u klub. Ona će sigurno biti tamo. Kada je video da ozbiljno mislim, počeo je da pravi planove: „Danas ću i sutra još biti sa Majom. Zatim ću izmisliti neko službeno putovanje ili slično. Ali za Olgu verovatno treba i novca?“, upita najednom. Rekoh mu da ne verujem da treba mnogo. Olgini roditelji su bogati ljudi, pripadaju visokom društvu, stanuju u otmenom kvartu i gde se voze inostrana kola. „Znaš, to su ljudi od uticaja.“ „To je dobro“, Pud je klimao glavom. „Volim kćeri uticajnih ljudi!“ Na kraju ga uverih da će sve biti u redu.

Kada je otišao nisam znao šta da radim. Najpre sam se motao tamo-amo po sobi, a onda mi pogled pade na francuske časopise. Kada je čovek sam uvek mu dobro dođu slike golih žena. Ali, trebalo bi da pišem i Eržiki u Zagreb. Kažu da joj u poslednje vreme odlično ide. Sasvim sam je zanemario. Pa, ipak, ne sedoh za

sto jer se užasavam pisanja pisama, već navukoh jaknu i uputih se u centar grada. Najpre sam šetao obalom Dunava, gledao vodu, ljubavne parove i sve bezobrazniju balavurdiju. Šta će biti sa njima kada odrastu, neće od njih niko moći da živi! Zatim sam otišao do „Gurmana“ da nešto popijem. Izbrojah novac i zatražih duplu rakiju, koja je najjeftinija. Da, ja sam bolešno siromašan. Prebrojavao sam nekoliko bednih novčića i razmišljao kako bi bilo dobro kada bi vreme prolazilo što je moguće brže. To bi mi možda bilo od pomoći. Zatim mi priđe i sede pored mene D. Ponudi me cigaretom. Ovo nije bio prvi put da sedne za moj sto. Drugi ili treći put najmanje. On mi je pričao da je inženjer i da radi u jednom važnom projektantskom birou. Uvek me tera da razgovaramo o nečemu. O sportu, politici, svemu što mu padne na pamet. Činio mi se simpatičan, a i ja sam se njemu sviđao. Već sam mu ispričao da sam student, da me mnogo toga na svetu zanima, ali da imam malo novca.

„Ne preostaje mi dakle drugo nego studije“, rekoh mu. „Znam ja i bolji posao“, kaza on i nagnu se ka meni. Zatim doda da me već odavno posmatra, mogao bi reći čak da me već poznaje, i da ima poverenje u mene. Kada mi je

saopštio o čemu je reč, ja sam uzdrhtao od njegove ideje. Opazih da sve što mi saopštava iznosi jednostavno i hladnokrvno, kao da je siguran da ću pristati na njegovu igru. I bio je u pravu. Pristao sam. Čak sam se hvalio kako sam pun ambicija, da sam se bavio i politikom, pa može na mene da se osloni. Tip je bio krajnje jasan. I kratak. Dobijaću pedeset somova. Neka vrsta sekretarskog mesta. To bi bila moja funkcija. A posao je kao svaki drugi. Dogovorili smo se da se sutra uveče nađemo u sedam kod „Putnika“.

Subota

Danas sam ispričao Pudu šta mi se sinoć desilo. On se dobro razume u poslove. „Da nije peder?“, upitao je. „Ne bih rekao.“ Zatim sam mu detaljno opisao šta treba da činim. „Ne može biti“, mrmljao je. Uzeo je u ruku električni brijač. Naterao me je da se zakunem da govorim istinu. „Snimati devojčice kada su gole?“ „Pa, naravno“, rekao. „Zatim ću razviti film i mi ćemo ih pomoću slika imati u šaci.“ „Prljav posao“, završi razgovor Pud. Poče se brijati. „Ne verujem da je prljav“, usprotivih se. „Ti si ble sav“, odgovori mi preko volje. Ponovih da nije

prljav. „Izdaješ naše sopstvene devojke“, počeo da mudruje Pud. „Našu sopstvenu generaciju.“ „Fućkam ja na tvoju seksualnu generaciju. Mogu da zaradim najmanje pedeset hiljada.“ Pud u ovom slučaju zbilja nije umeo da bude objektivn. „Kažem ti da je to prljav posao.“ Time smo najzad okončali diskusiju. Pošto mu obećah da će u vezi Olge sve biti u redu, učini mi se da mi je čak oprostio. Sebičan tip, u to nema sumnje. Ipak, nisam ga prešao.

„Moj prijatelj bi voleo da se upozna sa tobom“, rekao Olgi. „Vrlo zabavan tip, ima puno zanimljivih ideja.“ Olga je sada bila još bleđa. Kao da je progutala otrov. Već sam požalio što sam obećao Pudu da ću ih upoznati, što sam se upleo u sve to. Olgi je verovatno bilo svejedno. Zatim je odveo Pudu. On je srdačno dočekao. Rekoh im da ću sada otići, ali je moguće da ću se uskoro vratiti. „Meni je svejedno“, odgovori devojka. Pud sede tik do nje. Verovao sam da se Olga ničemu neće protiviti, snage su joj bile na izmaku. A kada su čoveku snage na izmaku, onda mu je svejedno. Onda bi najradije potonuo, postao ne-čovek.

Tačno u sedam bio sam kod „Putnika“. D. me je već čekao. Brzo smo se dogovorili. Dobiću pedeset hiljada. Dao mi je dvadeset hiljada